

- מדור מיוחד -
לרגל השמחה בחצרות קרשני
ולכבוד שמחת הכנסת ספר תורה

גליון

אהלך באמיתך

דברי תורה

שיעורים

שיחות

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ג

חודש סיון תשפ"ג לפ"ק

מסן הוצאת ספרי

משיאת ב"ק סן אדמו"ר שליט"א

גליון אהלך באמתך

גליון ג' - חודש סיון תשפ"ג

יצא לאור ע"י

מכון הוצאת ספרי אלעסק

כל הזכויות שמורות

Copyright 2023 ©

להשיג

בבית מדרשינו קהל לב שמח אלעסק

203 Ave. F Brooklyn NY 11218

גם אפשר לשלוח בקשה ל:

dtalesk@gmail.com

להערות והארות או ליטול חלק בהוצאות הגליון

אפשר לפנות להמכון

(347) 533-2946

התנצלות

היות שמיהרנו המלאכה כדי שנוכל להוציא הגליון לאור עולם, ע"כ לא עלה בידינו לעבור על תוכן הגליון כל צרכו, ונפלו בו כמה שגיאות, ושגיאות מי יבין

- תוכן הגליון -

| גליון ג' - חודש סיון תשפ"ג |

שיעורים בספר חובת הלבבות, שער הבטחון

לשון החובת הלבבות.....ג

לשיעור ה' ד'

שיעור ה' - יום א' פר' אחדי קדושים תשפ"ג.....ג

כי בידך לחזק לכל • בכל דרכך דעהו, והוא יישר אורחותיך • נשאת ונתת באמונה • בעל בטחון אינו לו על מה לדאוג • לעולם יקרים אדם תפילה קצרה • גדולים צדיקים במיתתן

שיעור ז' - יום א' פר' בהר בחקותי תשפ"ג.....ה

הבוטח בה' חסד יסובבנו • מצות שמטיה מחזק את הבטחון בלבות בני ישראל • וקוי ה' יחליפו כח • ממדת הבוטה שאינו מתרעם על מדותיו ית' • בזכות הבטחון זוכים לישועות למעלה מדרך הטבע

שיחות

שיחת הכנה להג' השבועות - אידיש.....יג

די טעג פון ר"ח איז שוין הכנה צו קבלת התורה • וואס מער א מענטש איז זיך מתבונן פון ווי ער קומט אלס מער קען ער שטייגן • די תורה הקדושה גיבט כח פאר א מענטש ער זאל קענען שטייגן • די גוף איז אזוי ווי א פליג, ער שלעפט די מענטש פון איין גארביזש צו די אנדערע גארביזש • מתפלל זיין פאר הצלחה אין תורה • כפיאת הר כגיגית גייט אן אין יעדען דור

מדור מיוחד

לדגל השמחה בחצרות קדשינו ולכבוד שמחת הכנסת ספר תורה

דברי תורה

אצל שמחת התנאים - של החתן הרב יואל העניך שליט"א בן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ד' טבת שנת תשפ"ג.....כ

אצל שמחת הבר מצוה - של החתן הרב יואל העניך שליט"א בן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כ"א סיון תשע"ז.....כג

ויזרע יצחק

דברות קודש מאת כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל.....כו

בכח לימוד התורה אפשר לקיים כל המצוות

לשון החובת הלבבות

לשיעור ה' א

שער הכטחון - הקדמה

והרביעי כי בעל הכימיה אינו נמלט מחומין מהזב והכסף הרבה לעת צרכו, או שלא יזמין מהם כלום אלא כפי שיספיק לזמן מועט. ואם יזמין ממנו הרבה, יהיה כל ימיו מפחד על נפשו שלא יאבד ממנו כמיני הסיבות האבדה, ולא ישקוט לבו ולא תנוח נפשו מפחדו עליו מהמלך והעם. ואם לא יזמין מהם אלא למלאות מחסורו זמן מועט, אפשר שיכבד ממנו המעשה בעת הצורך אליו, מפני המנע סבה מסבותיו ממנו.

והבוטח באלוקים בטחוננו חזק באלוקים שימריף אותנו כרצונו בעת שירצה ובמקום שירצה, כאשר ימריף העבר כרחם אמו והאפרוח בתוך הביצה, אשר אין בה מקום מפולש להכנס אליו ממנו דבר מחוצה והעוף באויר והדגים במים והנמלה הקטנה עם חלישותה. ויבצר המרף מהארי עם תקפו בקצת הימים כמו שכתוב (תהלים לז, יט): כפירים רשו ורעבו, ודורשי ה' לא יחסו כל טוב. ואמר (משלי יג, ג): לא ירעיב ה' נפש צדיק, ואמר (תהלים לו, כה): נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב.

והחמישי, שבעל הכימיה תחת יראה ופחד על מלאכתו מן הגדול ועד הקטן שבעם, והבוטח באלוקים יראהו הגדולים ונכבדי בני אדם, אף החיות והאבנים מנקשים רצונו, כמו שנאמר במזמור יושב בסתר עליון עד אחריתו (תהלים נב). ואומר (איוב כ, יט): בשש צרות יצילך וכשבע לא יגע בכך רע, ברעב פדך ממות, עד סוף הענין.

והששי, שבעל הכימיה אינו בטוח מהחליים והמדוים, שמערכבין עליו שמחתו בעשרו, ואינם מניחין אותו ליהנות ממה שיש לו, ולא להתענג במה שהשיגה ידו והבוטח בה' בטוח מן המדוים והחליים, אלא על דרך הכפרה או על דרך התמורה, כמו שכתוב (ישעיה מ, ז): ויעפו נערים ויגעו, ובחורים כשול יבשלו. ואמר (שם, נט): וקוי ה' יחליפו כח. ואמר (תהלים לו, יח): כי ורועות רשעים תשברנה וסומך צדיקים ה'.

חובת הלבבות שער הבטחון

שיעור ה' - יום א' פר' אחרי קדושים תשפ"ג

בתוכן:

כי בידך לחזק לכל • בכל דרכיך דעהו, והוא יישר אורחותיך • נשאת ונתת באמונה • בעל בטחון אינו לו על מה לדאוג • לעולם יקדים אדם תפילה קצרה • גדולים צדיקים במיתתן

כי בידך לחזק לכל

וזל"ק: והיתרון הרביעי שיש לבוטח בה' יותר מן בעל הכימיה, כי בעל הכימיה אינו נמלט - בהכרח עושה אחת משני דברים דלהלן: או מהזמין מהזהב והכסף הרבה לעת צרכו, או שלא יזמין מהם כלום אלא כפי שיספיק לזמן מועט. ובכל אחד משני דרכים הללו הרי הוא תמיד שרוי בפחד ובדאגה, שואם יזמין ממנו הרבה, יהיה כל ימיו מפחד על נפשו שלא יאבד ממנו במיני הסיבות האבדה, ולא ישקוט לבו ולא תנוה נפשו מפחדו עליו מהמלך והעם העלולים להוציא מידו את רכושו. ואם לא יזמין מהם אלא למלאות מחסורו זמן מועט, אפשר שיבצר ממנו המעשה בעת הצורך אליו, מפני המנע סבה מסבותיו ממנו.

זה נוגע גם אצלינו דהרי הגביר הכי גדול שרוי בתמידות בפחד ובדאגה, שאם השקיע ממון הרבה הריהו חושש שיתודע הדבר להמדינה, ויבוא לתבוע ממנו המכס. וכמו כן חושש שיפסיד רכושו

בשאר מיני אופנים. ואם אינו משקיע רכושו בהשקעות יחשוש שייצטרך לחיות חיי עניות, דהרי האינפלעישיע"ן מתחזק והולך, ובכן כיצד ימציא טרף לביתו אם לא ירויח מעות הרבה. וכל זה אינו אלא בסתם אדם אבל הבוטח בה' אינו דואג על שום אחד מן הדאגות האלו, ומשליך על ה' יהבו שהוא ידאוג בעבורו ויספיק לו את צרכיו.

עובדא הוה בזמנינו אלה, שהיה אחד ממכירי שהתעסק באיזה משפחה ועזר אותם בכמה ענינים שהיו צריכים, וזה זמן קצר נפטר ראש המשפחה, ולא היה שום יורשים, ע"כ ירש הוא את כל הרכוש של ראש המשפחה כשכר על טירחתו המרובה לטובת המשפחה, והיה סכום נכבד מאוד, ובידר הדבר אצל כל הלועי"רם והשופטים, וכולם הסכימו שכל הירושה שייך לו ביושר ובדין ושמה הוא שמחה גדולה על המציאה שהקב"ה אינה לידו. לאחר כמה ימים התקשר אליו הרואה חשבון שלו, ואמר לו שחלק ניכר מהירושה היה מאיזה השקעה שהשקיע הנפטר, וחייב ליתן ע"ז מכס להמדינה חלק גדול מן הירושה העולה ליותר מחצי הרכוש.

ואמר (תהילים לו, כה): **נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב.** בפשטות כוונת הכתוב לומר שלא יחסר לבעל הבטחון שום הצטרבות, אבל בספה"ק מגלה עמוקות ביאר כוונת הפסוק באופן אחר. נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צדיק נעזב זורעו - תיבת זורעו קאי אלמעלה ממנו, והיינו שמי שהוא צדיק ויש לו בטחון בה' לא יהא חסר כלום לא לו ולא לזרעו, והכתוב מסיים ואומר סיבת הדבר, דבדין הוא שיטול שכרו מפני שהוא מבקש לחס - והיינו משום שאינו רוצה יותר ממה שנקצב לו מן השמים, ובזכות זה זוכה שאינו חסר לו שום דבר.

ובאמת הרי"ז מציאות גם לפי דרכי הטבע, כמו שידוע לכל, כי מי שיש לו בטחון במעשיו (-קאנפידענ"ט) ואינו מסופק במה שהוא עושה, חוץ ממה שיש לו מנוחת הדעת, ודעתו רחבה לחשוב מחשבות ותחבולות להוציא מתחת ידו כל פעולה שעושה בשלימות, הרי זה מצליח במעשיו. לא כן הוא האדם שאינו בטוח במעשיו, ועל כל מעשה שעושה הריהו חושש כל מיני חששות, זה לא יצליח בשום דבר. על אחת כמה וכמה האדם שיש לו בטחון בכה בעל היכולת והכוחות כולם שבדאי יצליח בכל דרכיו, ולא יחסר לו שום דבר כל ימי חייו.

ככל דרכיך דעהו, והוא יישר אורחותיך

והנה הגם שנצטווינו בתורה לבטוח בה' בכל מעשינו, מוטלת עלינו גם חובת ההשתדלות, אבל היות שאפשר לבוא לידי טעות על כן מצוה עלינו לפרשנו היטב.

אצל הרה"ק ר' שלמה מכאבוב זי"ע היה הסדר שהיה אומר דברי תורה בכל שבת קודש בבוקר אחרי התפילה, אצל הקידושא רבה. פעם הריחב

ומזה רואים שלא היה קצוב בעבורו רכוש זה, ע"כ הסירו ממנו הקב"ה.

ודברים כאלו מתרחשים כמה פעמים אצל כולנו, ובמצב כזה נראה בעליל חילוק גדול בין הבוטח בה' ובין מי שאינו בטוח בה', כי האיש שאינו בטוח בה' ידאוג על זה תמיד, וחושש תמיד על הפסד רכושו, ואין לו מנוחת הדעת מזה, כי טרוד במחשבתו למצוא לעצמו עילה לשמור רכושו. אבל לא כן הבוטח בהשי"ת שאין לו שום דאגה, כי בטוח בה' שהוא יזמין לו את כל צרכיו, והיות שבטוח בה' ולא בממונו על כן אינו דואג, שידוע שיש הרבה דרכים למקום ברוך הוא, ואם לא ישיג חפצו בדרך זה, ישיג אותם בדרך אחרת.

וזל"ק: והבוטח באלוקים בטחונו חזק באלוקים שיטריף אותו כרצונו בעת שירצה ובמקום שירצה, כאשר יטריף העבר ברחם אמו והאפרוח בתוך הביצה, אשר אין בה מקום מפולש להכנס אליו ממנו דבר מחוצה שאין שם שום נקב שנוכל להכניס אליו המזון, והעוף באויר שהקב"ה מזמין לו פרנסתו ומודיע לו מקום מזונו שילך לשם, ולא רק במקום הצמחות אלא גם במקומו באויר מוצא את מזונו בשעה שפורח כגון תולעת וכדו', והדגים במים כגון כשמתחיל לירד מטר הריהו רץ ופותח את פיו למעלה מן הים לחטוף טיפי המטר, כי עכשיו הקב"ה מפרנס אותו עם מים חדשים, והנמלה הקטנה עם הלישותה. וכמו כן יבצר הטרף מהארי עם תקפו בקצת הימים - על אף חזקו הנפלא ימנע ממנו מזונו כשירצה, כמו שכתוב (תהילים לד, יא): כפירים רשו ורעבו, ודורשי ה' לא יחסו כל טוב כי יודע ומאמין שהקב"ה מפרנס אותה, ולא הפעולות וההשתדלות שהוא עושה. ואמר (משלי י, ג): לא ירעיב ה' נפש צדיק.

אסיפה נחוצה שייצטרך לילך לשם אח"כ, ואסיפה ההוא נחוץ מאוד בעבורו ואי אפשר לו לוותר ממנו אפילו רגע אחד. כשסיים לדבר עם ראשי המסחר, השתומם כשראה שהאיש שהוצטרך הבעל הבית לדבר עמו באסיפה כה נחוצה, אינו לא פחות ולא יותר אלא איש יהודי עם כל שמונה בגדים, והוא עושה מסחר עם הבעל הבית הלוז. וזה היה לימוד בעבורו שכדי להצליח בעניני המסחר אין צריכין לייפות עצמו לפני הגוי, ואם קצוב לו פרנסתו מן השמים יצליח ויתקבל בעיני הגוים גם אם לא ייפה עצמו לעיניהם.

בתקופת הגאון החפ"ץ חיים זצ"ל היה נפוץ מאוד בין הבחורים שהיו משחיתים את זקנם, ותשובתם בצידם כי צריכין לייפות את עצמן כדי למצוא את זיווגם, ושח על זה החפ"ץ חיים שיחה ארוכה בחומר הענין. ואמר דאינו שייך במציאות שתצליח אם אינך מתנהג לפי התורה, ובכן אי אפשר לחשוב שהקב"ה יסבב הזיווג בעבורך רק אם תעבור על איסור חמור שבתורה, והרי הדברים סותרים זה את זה, ורק אם מקיימין את דיני התורה זוכים להצלחה.

נשאת ונתת באמונה

וכמו כן נכלל בדבר זה שצריכין להתנהג ביושר ובכשרות בכל עניני הפרנסה והמסחר, ועל פי דיני התורה. וכמו שאמר הרה"ק מקאונניץ זי"ע בעל עבודת ישראל לאחד מתלמידיו ששאל אותו, הרי תורה מצווה לנו קדושים תהיו, שצריכין לכוון מחשבות קדושות לעבודת הבורא ית' גם בעסקינו בעניני העולם הזה, ואם כן מה יכול הוא לחשוב בעת שעוסק בפרנסתו. ואמר לו הקאונניצער מגיד שהרי אפשר לו לחשוב מהדינים המרובים שיש בעת המסחר, כי הרבה מצוות יש שישא ויתן האדם באמונה, ושלא להונות או לדמות את חבריו, אלא להתנהג בצדק וביושר. מיד קיבל התלמוד על עצמו לקיים את דברי רבו, ואחרי

דברו בדברי מחאה על ששמע מאיש אחד ששיבח מאוד אותן בני אדם שהולכין ללמוד בחכמות הגוים (יונגעווערסטיע"ט), ואמר הוא שיש מזה תועלת גדול לצורך הפרנסה, כי ע"י שמשלימין את עצמן בחכמות הגוים אפשר למצוא חן בעיניהם, ולהצליח עמהם במסחר. ועל זה מיחה הרה"ק מכאבוב ז"ל, ואמר שסברא זו הוא נגד דת תורתנו הק', והוא טעות מעיקרו. ואדרבה אם יקפיד ולא יוותר על שום דין בשו"ע, ואפילו על מנהג קל, יראה וישתומם כיצד שהגוי נופל לפניו, ומוכן להשלים לו רצונותיו, וכלשונו הזהב של החוכמת הלכות להלן: והבוטח באלוקים ייראוהו הגדולים ונכבדי בני אדם, אף החיות והאבנים מבקשים רצונו.

וסיפר ר' שלמה'לע זי"ע ממה ששמע מאחד ממכיריו, שאמר לו שפעם אחת היה לו איזה אסיפה עם ראשי מסחר אחד, ובאמצע האסיפה עמוד הוא ואמר להם שעדיין לא התפלל מנחה וצריך הוא לילך ולהתפלל, ומאותו אסיפה ואילך התחילו הם לחשב מראש שיוכל הוא להתפלל מקודם מנחה, ולא יתבטל באמצע האסיפה. ומזה רואים שאדרבה אם יוסיף להקפיד על עניני היהדות יצליח יותר. וכה המשיך לדבר מבני אדם שחושבין שצריכין להשחית זקנם כדי שלא יהיו נראים כפרומ"ע שאינם מבינים כלום, חלילה מהאי דעתא.

וכאשר נפקח עינינו נראה בעליל שמציאות הדברים הוא להיפך, דאדרבה אם מתנהגים על פי התורה, ומקפידין בהקפדה שלא לשנות אפילו זיז כלשהו מהדרך המסורה לנו מאבותינו מדור דור, אזי זוכים למצוא חן בעיני אלוקים אדם חוכים להצלחה למעלה מדרך הטבע. ובענין זה שמעתי מאיש אחד שהוצטרך לנסוע לאיזה אסיפה גדולה מכמה בעלי מסחר, והוא התכוון עצמו בהכנה דרבה לייפות את עצמו כדי שיתקבל בעיני הגוים, ולימצא חן בעיניהם. ואמר לו שאי אפשר להאריך כל כך מפני שהבעל הבית של המסחר יש לו איזה

א. רעב, ב. מלחמות, ג. לשון הרע ומחלוקת, ד. שודדים, ה. יוקר והפקעת השער, ו. חית הארץ, ז. אבני משול. וכל הצרות האלו לא יגיעו להבוטח בה'.

משל נפלא המשיל לזה הגאון המהרש"ם זי"ע, למה הדבר דומה לאיש אחד שהוצטרך לנטס ממדינתו מפני פחד הממשלה, והיה בכיסו כמה מפתחות וסכנים, ובכן כששמע את קול המפתחות והסכנים היה ירא שהוא קול הממשלה שרודפין אחריו, ומתקרבים אליו ומשיגים אותו, על כן היה רץ להמלט על נפשו כל עוד נשמתו בו, עד שאיבד כוחותיו נפל בחלשות, ולזה דומה האיש שחושש תמיד שכל העולם רוצים להזיק אותו, ולכן מאבד כוחותיו וימי חייו לשמור עצמו מן המזיקין שבאמת לא נבראו מעולם.

ובפרט שדאגות האלו אינם עוזרים בשום צד ואינם כי אם מפריעים ומבלבלים את האדם לגמרי, ואינם מניחין לו להיות מיושב בדעתו. בטח בה' והוא יעשה; ולמה תסתובב מבלי דעת ולדאוג על כל שלב מימי חיך! הרי השי"ת הוא כל יכול, והוא יסבב בעבורך את הטוב ולא יעזוב אותך בשום דבר, הוא יסבב הזיווג לבקך בעת הצורך להם, והוא יספיק לך את כל צרכיך בעת הצורך כשהוא טובה בעבורך.

לעולם יקדים אדם תפילה קצרה

וכאשר הגיענו הלום מוטלת עלינו ליתן דגוש על העבודה למעשה, דכל הלימוד בספרי מוסר תכליתו הוא על מנת לעשות ולקיים. ובמדת הבטחון יש כמה דרכים ועצות מועילות שאפשר להאדם לעשות, ולהחזיר בזה את האמונה והבטחון בלבו, ונקוט עצה אחת שהביאו בהרבה ספרי קודש כעצה וסגולה להאדם שיוכל לחיות עם השי"ת, ולחזק בטחונו בה' בכל צעד ושעל. והוא

תקופה קצרה חזר לדבו, ואמר לו שמאותה שעה שהתחיל לעשות כדבריו התחיל לראות את השם הוי"ה הקדוש על המשקל שלו.

ואמר הרה"ק ר' מרדכי מסלונים זי"ע, שיכולים ללמוד מזה יסוד גדול בעבודת השי"ת, שאין הגשמיות והרוחניות שני דברים נפרדים, וכדעת בעל הבית שחושבים שאי אפשר לעבוד את ה' כשעוסקים בדברים גשמיים כגון באכילה שתי' ולינה, או כשעוסקים במסחר לצורך הפרנסה, ורק כשבאים בבית המדרש ולומדים כמה שעות רצופים, ומתפללים בכוונה, זהו עבודת הבורא. אבל לא כנים הדברים, וזה מודיע לנו התורה במצות קדושים תהיו, כי אינם שני דברים נפרדים כלל, וצריכין לעבוד את ה' גם בשעה שעוסקים בדברים גשמיים, והשולחן ערוך מצייר כיצד שצריכין להתנהג בכל דבר הן כשאוכל והן כשעוסק במסחרו, כי גם בעסקינו במסחר או בשאר עניני החיים יכולים לקיים רצון השי"ת.

בעל בטחון אינו לו על מה לדאוג

וזל"ק: וההמישי, שבעל הכימיה תחת יראה ופחד על מלאכתו מן הגדול ועד הקטן שבעם, למעלה דיבר מפחד שלא יצליח במעשיו, ועכשיו מוסיף ע"ז, שתמיד מסתובב עם פחד שמא ימסרו אותו אחד להממשלה, ויבואו עליו במשפט על עסקו שלא לפי חוק המדינה. והבוטח באלוקים ייראוהו הגדולים ונכבדי בני אדם, אף החיות והאבנים מבקשים רצונו, כמו שנאמר במזמור יושב בסתר עליון עד אחריתו (תהילים צא). ואומר (איוב ה, ט): בשש צרות יצילך ובשבע לא יגע בכך רע, ברעב פדך ממות, עד סוף הענין המדובר שם, שהקב"ה מבטיח כי גם כשיבואו לעולם ששת הצרות, יצילך ה', ולא יגיע לך שום מהצרות האלו. ומונה שם הצרות:

הראשונים והאחרונים, היה החבורתא שלו עדיין מתייגע להבין את עצם דברי הגמרא כפשוטן. ויהי היום אמר להחברותא שלו שהחליט בנפשו שהוא צריך לעזוב אותו ולמצוא לעצמו חברותא אחרת, כי עשה חשבון לעצמו שהוא חסר מלימודו בשבילו.

וזה היה בער"ש, באותו ליל שבת קודש ישב הפאנאוויטיש'ע רב בבית המדרש ועסק בלימודו, וכשכבו הנרות בהיכל הבית מדרש עלה למעלה בהעזרת נשים להמשיך בלימודו, ששם לא כבו הנרות עדיין. ויהי באמצע לימודו שמע קול בכי, מיד הלך לראות אצל המחיצה, והשתומם בשעה חדא בראותו שהאישה הבוכה שם הוא הבחור שעזב אותו היום, ועומד אצל הארון הקודש, ובוכה ומתחנן כבן אצל אביו שיאיר את עיניו בתורה, ושמע שאומר להקב"ה: "הנני מודה לך שזכיתי בשעה טובה ומוצלחת לחבורתא הגונה, אבל מה אעשה שמפני הכשרונות שלי עזב אותי, אנה השם עשה עמדי חסד ותן בלב הבחור שיחזור ללמוד עמי".

וכששמע הדברים היוצאים מן הלב, נתן בלבו תיכף ומיד לחזור ללמוד עמו. וסיים הפאנאוויטיש'ע רב שחברותא זו הצליח למשך כמה שנים, ולמדו יחד בהתמדה נפלאה. וחבירו זכה להתגדל להיות תלמיד חכם מופלג בתורה, עד כדי כך שקודם שמרצה שיעוריו לתלמידיו הריחו מעיין בספרו של אותו הבחור. [אצל הדרשה לא גילה הפאנאוויטיש'ע רב מי היה הבחור הזה, אבל אחר כך נתברר הדבר שהיה הגאון הגדול רבי אלחנן וואסערמאן זצ"ל בעל קובץ שיעורים ועוד].

ומכל זה אפשר ללמוד כח התפילה, שהוא עצה בטוחה בדוק ומנוסה ממש ליכות להצלחה ולסייעתא דשמיא.

וכשזוכה לישועה, עליו להודות לה, ואין צריכין לזה ראי' יותר מזה שתקיננו אנשי כנסת

שירגיל האדם את עצמו להתפלל להשי"ת קודם כל עשי' ופעולה קטנה שעושה שיזכה להצלחה, וזהו עצה בדוק ומנוסה להתרגל מעט מעט לחיות בבטחון בהשי"ת.

ודבר זה שייך בכל דבר קטן וגדול, הן קודם שהולך להשיא אחד מצאצאיו, או קודם שהולך לעשות איזה מסחר, או קודם שהולך לפגישה עם אחד מצאצאיו, וגם כשהולך להתפלל או ללמוד צריכין להקדים בתפילה קצרה שיצליח, ויאמר "אנה השם, היה נא מצליח דרכי, שאני עומד לעשות כזאת וכזאת, ובכן נא עזור לי שאצליח כמעשי. ולא אכשל בשום דבר". ובדאי יפעול בזה את מה שצריך, והעיקר שיפעול בלבו שמבלעדי עזרתו ית' אין עזרה וישועה. ואפילו בדברים קטנים, כגון ההולך בדרך, אשר בפשיטות נראה כדבר קטן, אבל כשמתבוננים קצת רואים שגם בזה צריכין לסייעתא דשמיא. ותפילה זו אינו מוכרחת להיות בלשון הקודש, אלא אדרבה ירגיל את עצמו לדבר לקוט בכל לשון, ואז יצליח.

וכשיתרגל להתפלל להשי"ת קודם כל עשי' ופעולה שעושה, יתחזק הבטחון בלבו, ויח' באמונה זו שאי אפשר לו לפעול שום דבר מבלי עזרת השי"ת, ומבלעדו אין עזרה וישועה. וחזן מזה יזכה לראות בחושי הצלחה נפלאה למעלה מדרך הטבע שאי אפשר לתאר.

סיפר הגאון הגדול ראש ישיבת פאנאוויטיש זצ"ל, שבימי בחרותו כשזכה ללמוד בין כותלי הישיבה, זכה ללמוד בזמן אחד מן הזמנים עם חברותא חשובה למאוד משכמו ולמעלה, וגם התמידו מאוד בלימודם. אבל היה לו חסרון כי לא היו לו כשרונות מוכשרים כמו הפאנאוויטיש'ע רב, ובכן לא עלה להפאנאוויטיש'ע רב ללמוד בעומק כרצונו, והיות שהוא היה חריף ובקי לכן היה מתקדם בדרך לימודו הרבה יותר מן החברותא שלו, ובשעה שהוא לפלל והעמיק את עצמו בדברי

נסע לרבי ישעי' לע לסעודת מלוה דמלכה, ורבי ישעי' לע חילק מקומות להציבור, אבל לא הסתכל על ר' זלמן לייב. ובשסיים לחלק המקומות הרציע לר' זלמן לייב ספסל קטן ואמר לו: "אז מען קען נישט אויפן גרויסן באנק, גייט מען אויפן קליינעם באנק". מיד הבין ברוח קדשו של הצדיק, וציית לדברי הצדיק, והצליח בדרכו בהצלחה גדולה.

וכח זה של הצדיק נמשך גם בזמנינו, כי היה איש אחד מהשומעים כשסיפר מופת הנ"ל, ובאותה התקופה קיבל הוא כמו כן סירוב מהבאנ"ק על המארטגעט"ש שרצה לקבל מהם לקנות את ביתו, מיד כששמע הסיפור התקשר עם הבראוקע"ר שלו ואמר לו שרצה לעשות העצה של רבי ישעי' לע, ולילך לבאנק קטן וללוות מהם המארטגעט"ש, ויהי לפלא שמיד קיבל מהם המעות, וזכה לישועה. זכות הצדיקים יגן עלינו ועב"י אמן.

הגדולה שעל כל דבר קטן היא מודה לה', ותיקן ע"ז מאה ברכות ביום, וכל זה היה כדאי שנגיל עצמנו באמונה ובבטחון בהשי"ת. והכל כדי שיתרגל האדם באמונה בו ית', ושהכל הוא ממנו. וזה הודאה לה' הוא סגולה בפני עצמה לזכות להצלחה גדולה בכל המעשים.

גדולים צדיקים כמיתתן

ובסיום דברינו, נספר עובדא לרגל הילולת הרה"ק רבי ישעי' מקערעסטיר זי"ע (שהל ביום ג' אייר). סיפר איש אחד בשנת תשע"ז על זקיני הרה"ח ר' זלמן לייב וואלדמאן ע"ה, שהיה כסדר לווה מבאנ"ק אחד הלוואות לצורך מסחרו, פעם אחת רצה ללוות סכום גדול אבל הם לא רצו ליתן לו ההלוואה, וסירבו בקשות. במוצאי שבת

שיעור ו' - יום א' פר' בהר בחקותי תשפ"ג

בתוכן:

הבוטח בה' חסד יסובכנו • מצות שמיטה מחזק את הבטחון בלבות בני ישראל • וקוי ה' יחליפו כח • ממדת הבוטח שאינו מתרעם על מדותיו ית' • בזכות הבטחון זוכים לישועות למעלה מדרך הטבע

בשנה השביעית וכו'. וצויתי את ברכתי לכם וכו'. חל"ק: בשם אחי החסיד המפורסם, ויש לדקדק היות שהתורה יצאתה בכאן מדרכה שדרך הקרא לכתוב איזה יתור בפסוק אפילו אות א', ועל ידי זה מתורץ כמה קושיות אבל לא נכתב בעצמה בתורה. וכאן נכתב הקושיא בתורה, וטוב היה שלא לומר כי אם וצויתי את ברכתי וממילא לא יקשה שום אדם לומר מה נאכל.

הבוטח בה' חסד יסובכנו

בתחילת דברינו נעתיק לשונו הק' של הרה"ק הר"ר אלימלך מליזענסק זי"ע בספרו הק' נועם אלימלך בפרשתנו פרשת בהר, שמביא אימרא נאה בשם אחיו הרה"ק הר"ר זושא מאניפאלי זי"ע, שמעמיד יסוד גדול במצוות הבטחון. דכתיב בפרשתנו (ויקרא כה, כ-כא): וכי תאמרו מה נאכל

מצות שמיטה מחזק את הבטחון בלכות בני ישראל

והנה ידוע מפי ספרים וסופרים שהאריכו לבאר שמצות השמיטה באתה במיוחד לחזק את בני ישראל בבטחון בהש"ת, ולזה ציוותה התורה שישבות כל איש מישראל מעבודת השדה למשך שנה שלימה, ובזה יחזק את לבבו את הבטחון שפרנסתו, ופרנסת אנשי ביתו תלויים ביד הש"ת בלבד.

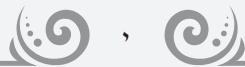
ובספר כתב סופר הרחיב דברו בענין זה, ובתחיל דבריו הביא דברי אביו הגדול הגה"ק החתם סופר ז"ע: בהר סיני לאמר (ויקרא כה, א) ופירש"י מה ענין שמיטה אצל הר סיני וכו'. וצריך ביאור, ושמעתי משמי' דאבא מאור הגדול שעל ידי שמיטה נראה לעין כל כי התורה מן השמים ולא משה מעצמו אמרה, כי האיך אפשר שיבטיח ועשת התבואה לשלש השנים שהוא שלא בטבע, אלא ודאי שהתורה מן השמים הוא. ואלו דבריו בקיצור, ושפתים יושק.

וממשיך הכתב סופר לבאר את דברי אביו: ולענ"ד נראה כי ע"י שמיטה יכניע האדם לכו ולא יאמר כחי ועוצם ידי עשה לי החיל הזה כי רואה עין בעין שהכל מן השמים וכיד השם יתברך הוא, ועל ידי זה ימצא לעצמו מחויב להיות נכנע לפניו יתברך שמו ולשמור חקיו ומצוותיו ומשפטיו, וזהו שאמר מה שמיטה נאמרה מסיני כך כל התורה נאמרה מסיני, כי שמיטה הוא יסוד האמונה והבטחון, ודבר זה מעוררו לזכות [ל'אדם] עצמו, כי הכל תלוי ברצונו יתברך שמו. ויש להוסיף כי התורה ניתנה בסיני שהוא הר הקטן להורות נתן שלא יגבה לב האדם כי ה' שוכן את דכא. וזה כלל גדול בתורה שאל יתגאה האדם, ועל ידי שמיטה יכנע לכו, וזה הכוונה שמיטה נאמרה מסיני וכך כל התורה, וק"ל. ע"כ, ודפח"ח.

ומתוך: ונראה שהשם יתברך ברוך הוא שכבר את העולם השפיע מטובו צינורות מושכין שפע לצרכי בני אדם, ודרך השפע שלא להפסיק כלל אלא כשהאדם נופל ממדרגתו ואין לו בטחון כבורא ברוך הוא המשגיח אמיתי הון ומפרנס בריות בלי הפסק כלל, אז עושה האדם ההוא כמחשבתו ההיא אשר לא מטוהר פגם חלילה בעולמות עליונים, ומתשיין כח פמליא של מעלה רחמנא ליצלן, ואז נפסק השפע חלילה וצריך השם יתברך ברוך הוא לצוות מחדש השפע שתלך כמו מתחילת הבריאה.

ובזה מבאר הכתובים בפרשתנו: וזה הוא וכי תאמרו כו', שהתורה מלמדת לאדם דרכי השם שיהיה שלם בבטחונו על אלוהיו, ולא יאמר כלל מה יאכל, כי כאשר חלילה יפול מן הבטחון לחשוב מה יאכל הוא עושה פגם חלילה בהשפע, ואטרחו כלפי שמיא לצוות מחדש. וכי תאמרו פירוש "כאשר תאמרו" כך, ואזי תטריחו אותי, וציויתי כו'. אלא לא תתנהגו כך, ותבטחו בה' בכל לבבכם, ואז תלך השפע בלי הפסק כלל תמיד לא יחסר כל בה. עכ"ל.ק.

ודבריו הק' האלו מאיר לנו את העיניים בהנהגת הש"ת עם בריאותיו. כי צינורות ההשפעה משפיעים על כל הבריאה בתמידות בלי גבול וצמצום כלל, ולא נפסקים מליד לעולם, ורק כשהאדם מתחיל להסתפק חלילה בכוחו הגדול של הקב"ה, אזי סותם בזה את צינורות ההשפעה. ואז צריך הקב"ה לצוות את ההשפעה מחדש. אבל זהו טירחא כביכול כלפי שמיא, ולכן ציוה לנו התורה, שלא נתנהג כן, אלא שנתחזק בבטחון חזק בהש"ת בכל מצב, ועי"ז לא יפסק השפע לעולם.

להזריע. לא כן היה אצל שומרי משמרתו של תורה, שהלכו בדרך רבותיהם לשמור על קדושת השמיטה כמצוותה, שזרעו מאוחר יותר, ובסוף החורף ירד הגשם בשפע, וגדלו והצליחו ועשה פרי באופן נפלא מאוד.

וקוֹי ה' יחליפו כח

וזל"ק: והששי, שבעל הכימיה אינו בטוח מהחליים והמדויים, שמערבבין עליו שמחתו בעשרו, ואינם מניחין אותו ליהנות ממה שיש לו, ולא להתענג במה שהשיגה ידו שאינו בטוח שלא יבואו עליו מחלות וכאבים שישביתו את השמחה שיש לו מעשרו. והבוטח בה' בטוח מן המדויים והחליים, והגם שרואים לפעמים שגם הבטחים בה' נחלים בחליים רעים, תדע שאינם אלא על דרך הכפרה או על דרך התמורה והם לטובתו באמת, כמו שכתוב (ישעיה מ, ל): ויעפו נערים ויגעו, ובחורים כשול יכשלו שמצינו לפעמים גם בני אדם שנחלים בנעוריהם. ואמר (שם, לא): וקוֹי ה' יחליפו כח ואפילו בזקנותם. ואמר (תהילים לו, יז): כי זרועות רשעים תשברנה וסומך צדיקים ה'.

נמחיש הדברים קצת, כגון כשאחד חייב לחבירו עשרת אלפים כנר כסף, ואומר לו התובע שאם מוכן לקבל סטר על לחיו ברבים, הריהו מוחל חובתו בעבורו. הרי בודאי ישמח הבעל חוב לקבל הבזיון הזה תמורת חובתו, כי שוה אצלו צער זה בשביל ממונו שישתכר תמורתו. כמו כן אם ידע האדם בלבבו שכל מה שנתייסר בעולם הזה הם לטובתו לא יתדעם כלל אלא ישמח מאוד עליהם, וידמה בנפשו שהוא כמו ניתוח שהוא עובר כדי להתרפאות, שכל אחד מבין שהטובה הכי גדולה בשביל החולה הוא, לעשות ניתוח ולהסיר החולי מגופו.

ובמצוה זו היה רואים בעליל משך כל הדורות השגחה עליונה ששומרי שמיטה בהלכתה לא הפסידו כלום. ובדורות אלו שמענו מהרב מענדלסאהן ז"ל אב"ד דעיר קוממיות בארץ ישראל, מה שהיה בשנת תשי"ג, שנה אחת אחרי שנת השמיטה שנת תשי"ב, ודאגו כולם בשביל תקופת הזריעה של אותה השנה, כי לא היו יכולים להזריע השדות עם החיטים דשנת השמיטה, ולא היה כי אם מספר מצומצום של חיטים דשנה השישית, ואותם החיטים כבר היו מעופשים במקצת, ע"כ באו אווזי השדות הכשרים לשאול מרב העיר הרב מענדלסאהן ז"ל מה לעשות.

ואמר להם הוא, ראו מה כתיב בתורה, דאם תשמרו שמיטה לא יחסר לכם כלום בכל השלש שנים, ע"כ אם אין לכם כי אם אותם התבואה, אין לכם מה לדאוג, אלא לכו וזרעו לכם החיטים המקולקלים בבטחון בהש"ת שלא תפסידו כלום, ותראו פלאות. ועוד באו לשאול מבני העיר מפי הגה"ק החזון איש זצ"ל האם מותר להם לזרוע החיטים בחול המועד, שחששו שמא לא יה' גשמים די מחסור להצמיח השדות מחדש, ואם כן הר"ל פסידא דמותר במועד. ואמר להם החזון איש: האם קצרה ידו של הקב"ה להספיק לכם כתבואה בשנה כזאת, אלא לכו ושמרו קדושת המועד ובודאי לא תפסידו כלום. וכה עשו היהודים הכשרים, וצייטו להורות הצדיקים לעשות כמצות התורה. אבל החפשיים צחקו מהם, והלכו והזריעו שדותיהם עם התבואה שהיה להם מיד בחול המועד.

ואחרי המועד לא ירד הגשם לתקופה ארוכה, ובכן נתברר הדבר להיפך, כי אותם הפורקי עול שהלכו להזריע שדותיהם מיד אחרי השמיטה, הפסידו כל שדותם, כי מפני שלא ירד הגשם נתעפשו לגמרי כל החיטים שהזריעו, ונתקלקלו השדות. וגם לא היה להם שום תבואה אחרת

היא. ע"כ. והיינו שהגם שעשה הקב"ה להם נס נגלה, והמית את החשובים שבהם, כדי שלא ירגישו יושבי הארץ שבאו כאן מרגלים לתור את הארץ, לידע כיצד לחבוש את הארץ לעצמן. שאם היו הם מרגישים שיש כאן מרגלים בודאי היו הורגים אותם כמשפט המרגל. נמצא שהיה טובה גדולה בעבורם, מכל מקום היות שבאו כאן ברע עין, ולראות ברעת הארץ, היה להם הבנה אחרת בכל המאורע, ולא ראו כאן שזהו טובה, אלא שארץ אוכלת יושביה היא. כי כן הוא מדת האדם שאינו בוטח בה, שמתרעם על הנהגת השי"ת גם כשהיא לטובתו.

ועוד יותר למדין או מזה בדרך הנהגתו של הקב"ה, דהרי אמרו חז"ל הביאו רש"י עה"כ (ושם, א) ח"ל: כלם אנשים. כל אנשים שבמקרא לשון חשיבות, ואותה שעה כשרים היו. ע"כ. היוצא מזה שבעת ביאתך לארץ כבר היו רשעים בדעתם, ומכל מקום מצינו שעשה הקב"ה נס בעבורך להצילן מיד הכנעניים, כדי שיכירו בטובו יתברך, ועל אף זאת נכשלו בדבר זה.

אבל לא כן הוא מדת הבוטח, שבטוח באלוקיו שכל מה שמתרחש עמו הוא לטובתו, ואפילו כשעוברים עליו גלים של יסורים וצרות, לא רק שאינו מתרעם על מדותיו ית', אלא גם מוצא בהם טעם לטוב, ודן את עמיתו לכף זכות בצדק ובמשפט. וחכותו גדול מאוד בזה, כמו שהביא בספה"ק תפארת שלמה (לפורים ד"ה ומתנות לאביונים) את דברי הוזהר הקדוש על הכתוב (תהילים קב, א): תפילה לעני כי יעטוף, ולפני ה' ישפוך שיחו. דמבאר כגודל מעלת העני כי היא קרוב להתקבל, וכל התפילות נתעטפים בו. והיינו שהעני מעלה את כל התפילות שנעצרו באמצע דרכן מאיזה סיבה, ומעלה אותם לשמי מעל להיות כתר להקב"ה, והולך התפארת שלמה ומבאר: מה זה ועל מה זה כוחו גדול בתפילתו. הוא אם העני סובל את

ולכמה שיטות הראשונים יש מצוה דאורייתא להאדם לקבל בשמחה ובטיב לבב את המתרחש עמו, ע' במושב זקנים עה"כ בפרשת קדושים (ויקרא יט, טו): בצדק תשפוט את עמיתך. ח"ל: אם בא עליך מדת הדין, הרי זה מצות עשה להצדיק עליו הדין, וזהו עמיתך הקדוש ברוך הוא, ולברך ברוך דיין האמת, ובאותה שעה הב"ה מתפאר על מלאכי השרת, ולכן נהגו לומר בקול רם "ואתה צדיק על כל הבא עלינו". עכ"ל ק.

והיינו שהקב"ה מתפאר בנו במה שאנו מקבלים הנהגתו בשמחה, ומצדיקין עלינו את הדין. ובזה ביארו בספרים הקדושים הכתוב (תהילים פט, ו): ויודו שמים פלאך ה', אף אמונתך בקהל קדושים. דכוותה הכתוב הוא לאמר, שהפלא הכי גדול של השי"ת הוא שעם ישראל "קהל קדושים", מאמינים בו גם כשמתוחה עליהם מדת הדין. וזהו ויודו שמים פלאך ה' - מודים ומשבחים לקודשא בריך הוא על הפלא הזה, שאף - גם כששורה מדת הדין בבחינת "אף", אמונתך בקהל קדושים, נשארת האמונה תקועה בלבבות בני ישראל להאמין בהשי"ת שהכל הוא לטובה, ואינם מתרעמן על מדותיו ית'.

ממדת הבוטח שאינו מתרעם על מדותיו ית'

והנה ממדת האדם שאינו בוטח הוא, שגם כשבאים עליו טובות הנראים לעיניו, יתעקש ויאמר שיש כאן רעה ואינו לטובתו. ואפשר ללמוד זאת ממעשה דהמרגלים, דאמרו חז"ל (סוטה לה, א): ארץ אוכלת יושביה היא (במדבר יג, לב). דרש רבא: אמר הקב"ה אני חשבתיה לטובה והם חשבו לרעה, אני חשבתיה לטובה דכל היכא דמטו מת חשיבא דידהו כי היכי דנישרדו ולא לשאלו אבתריהו, ואיכא דאמרי איוב נח נפשיה ואטרידו כולי עלמא בהספידא, הם חשבו לרעה ארץ אוכלת יושביה

עלינו להתחזק בבטחון בה' אלוקינו, ולקבל כל דבר בשמחה ובטיב לבב. והעבודה עלינו הוא רק להתחזק כסדר בבטחון בהשי"ת, ולאט לאט יכנו לבכו לבטוח בה' כאמת.

בזכות הבטחון זוכים לישועות למעלה מדרך הטבע

ובזכות הבטחון זוכים לישועות נפלאות. סיפר הרה"ח ר' נפתלי זילבערצווייג על אשה אחת שהיתה אוד מוצל מאש ממלחמת העולם השנייה, שהתיישבה בעיר פראנקרייך יצ"ו. וכך דרה שמה כמה שנים, אבל לא זכתה להעמיד זרע של קיימא ל"ע. פעם אחת יצתה מביתה כשהניחה קדירה על האש להתבשל, ובשעה שלא היתה בביתה פרצה שריפה גדולה בביתה, ונשרפה כל הבית כולה עם כל רכושה. מיד הלכו השכנים להגה"ק ר' מרדכי פרוזמאנטי זצ"ל שהיה דר שם באותה התקופה, ושאלו בפיו מה לומר לאשה זו, הרי לא תוכל לסבול צער היסורים הללו כשאין לה מקום לדור. ואמר להם שימתינו על חזרת האשה לביתה, וימסרו לה בשמו, שאם תקבל על עצמה היסורים באהבה, ולא תוציא מלבה אפילו אנוח אחת על המצב, תזכה לשנה הבא להוליד צאצאים. וכך הוה.

וסיים המספר הנ"ל, שהוא אחד מצאצאי אשה זו, וחזן ממנו זכתה לעוד כמה בנים ובנות. חזתה לזה בזכות הבטחון שהתעצמה להתחזק בבטחון גם במצבים הקשים שעברו עליה. וזהו מציאות שהוא חי וקיים בכל הדורות, והוא סגולה בדוקה רבבות פעמים, שע"י שמתחזק האדם לבטוח בה' ובפרט במצבים קשים, זוכה לראות ישועות למעלה מדרך הטבע ממש, וכדברי הנועם אלימלך שהבאנו בתחילת דברינו, שאם מאמינים בהשי"ת ובוחסים בו, לא נפסק השפע מליד לעולם, וזוכים לכל טוב סלה.

יסורי העוני ומקבל עליו ואינו מהרהר אחר מדותיו ית"ש, כי כל מה דעביד רחמנא לטב עביד, אז תפילתו בוקע כל הרקיעים. דמעלת העני שזוכה לדבר גדול כזה הוא מפני שבטוח הוא בהשי"ת, ומקבל על עצמו הנהגת השי"ת כמו שהוא בשמחה ובטוב לבב.

וזה היה דרך הצדיקים משך כל הדורות לבטוח בה', ולקבל על עצמן הנהגתו יתברך מבלי להרהר על מדותיו יתברך. הבה ונתבונן בהנהגת התנא האלוקי רבי שמעון בן יוחאי, שהיה צפון במערותו למשך של י"ב שנים, ומאותה התקופה יצא אורה לעולם, ששם חיברו הספר זוהר הקדוש בו גילו את תורת הקבלה לכלל ישראל, והאירו לבני ישראל אור נפלא מאוד הגנוז. ובשביל אותם היסורים שעברו עליו נתעלה להיות התנא האלוקי שקדוש יאמר לו כפי כל, ולכל זה זכה מפני שלא התרעם על מדותיו ית"ש במה שהוצטרך לגלות מביתו למקום ציה ושמש, מבלי בגדים, ומבלי מאכל ומשתה, טמון במערה מתולעת. אלא קיבל הכל בשמחה, ובה זכה לגלות את תורת הנסתר.

ומשום שגדלה כל כך מעלת הבוטח בה', היצר מארב על האדם שלא יקבל הכל בשמחה, אלא שיתרעם על הנהגתו ית"ש. והטענה הכי גדולה שהיצר מכניס בלבו של אדם לחשוב הוא בענין שדיבר כאן בעל החובת הלבכות, שהרי למה הולך קשה לאותו האדם שהוא איש צדיק וישר. והעיקר הוא הודע מה להשיב, כי יש הרבה חשבונות לממעלה למה באים עליו צרות ויסורים. ראשית כל מהיכן ידעת את נפש אותו האיש שהוא טוב כמו שאתה סובר, ועוד שמא צריך הוא לכפר חטאיו מגלגול הקודם, וכדברי החובת הלבכות שהיסורים באים עליו על דרך הכפרה או על דרך התמורה. אבל לכל מקרה ומקרה יש חשבון מפורט, וקט שכלך לא יבין עומק כוונתו ית"ש בהנהגת הבריאה שלו, ורק בעולם הבא תבין אפס מקצהו, על כן

שיחת הכנה ליו"ט שבועות

אצל סעודת ר"ח סיון תשפ"ב
לבחורי כתר מכינה לשיבה שע"י חבורת ישמח לב

בבית הרה"ח ר' יואל ווייס הי"ו

בענין

די טעג פון ר"ח איז שוין הכנה צו קבלת התורה • וואס מער א מענטש איז זיך מתבונן פון ווי ער קומט אלס מער קען ער שטייען • די תורה הקדושה גיבט כח פאר א מענטש ער זאל קענען שטייען • די גוף איז אזוי ווי א פליג, ער שלעפט די מענטש פון איין גארביזש צו די אנדערע גארביזש • מתפלל זיין פאר הצלחה אין תורה • כפיאת הר כניגית גייט אן אין יעדען דור

פותחין בכבוד האכסניא, די ערשטע זאך וויל איך זיך באדאנקען פאר'ן חשובען בעל האכסניא הרב החסיד ר' יואל ווייס שיחי מיט זיין חשובען בני בית, וואס האבען געעפענט זייער אכסניא, צוצושטעלן אזא שיינע סעודת ראש חודש פאר די חשובע בחורים, ממש ברוב פאר והדר, זאל דער אייבערשטער העלפען אז ער מיט זיין בני בית, זאלן זעהן אסאך נחת פון די קינדער, בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות, און זוכה זיין צו אלע גוטע ברכות.

די טעג פון ר"ח איז שוין הכנה צו קבלת התורה

ס'איז היינט ראש חודש סיון, מען גייט יעצא אריין אין מורא'דיגע טעג. מען פארציילט אויפ'ן הייליגע **צבי לצדיק פון בלאזוב זי"ע**, אז ס'איז געווען אמאהל ראש חודש סיון און זיינע ארומיגע האבן געזעהן אויף איהם אז ער שפירט זיך נישט אזוי גוט. זענען זיי ארויסגעגאנגען זוכען א דאקטאר. אזוי זוכענדיג איז דורכגעפארן א פערד אין וואגן. וואס אין דעם איז געזיצן די קעניג'ס דאקטאר, זענען זיי געגאנגען איהם בעטן אויב ער קען אריינקומען אינטערזוכן די ראבענער און ער האט מסכים געוועהן. נאכן

אינטערזוכן רופט זיך די דאקטער און אויף דויט"ש היר ראבינער אייער קערפער איז אלגעמיין גאנץ געזונט, נאר אייער הארץ קלאפט עטוואס ניכט אינגאנצן נארמאל, רופט זיך די רבי און צום דאקטאר: איר ווייסט וואס איז היינט? זאגט איהם די דאקטאר ניין. זאגט איהם די **צבי לצדיק**, היינט איז ראש חודש סיון, און זעקס טעג ארום גייט די אייבערשטער געבן די תורה פאר כלל ישראל! פארדעם טוט מיר וויי דאס הארץ און עס קלאפט מער ווי נארמאל. האט די דאקטאר געזאגט אויב אזוי איז אלעס גוט...

מען פארציילט דאך אויף צדיקים אז חודש סיון האט געקאכט א קעסל. **אין בעלזא איז געווען די מנהג אז פון ראש חודש סיון האבן זיך אלע חסידים פארזאמעלט אין ביהמ"ד ביים רבי'ן אפי' בעלי בתים, חשובים, יעדער איינער און מען איז געזעצן און געלערנט. מען האט פארמאכט די געשעפטען, און מען האט זיך אוועקגעזעצט זיך גרייטען פאר די הייליגע יו"ט שבועות.** אזוי אויך אין ירושלים איז געווען די מנהג ביז בערך יאהר תשי"ב אז א האלבע טאג האט מען פארמאכט די געשעפטען, און מען איז געזעצן און געלערנט זיך צוצוגרייטען צו קבלת התורה. און אפי' היינט איז שוין נישט אזוי אבער **ביי רחניות גייט עס אז וואס מער מען גרייט זיך צו, אלס מער האט מען א שייכות צום יו"ט**, ממילא דארפן אונז זיך אויך צוגרייטן, גשמיות וועט א"ייה זיין צוגעשטעלט זייער פיין ביי יעדעם אינדערהיים, מען דארף נישט זיין באזארגט. אבער רחנית דארף מען זיך גרייטען. גיי מיר פראבירן צו זאגן אפאר דיבורים וואס יעדער וועט קענען מיטנעמען אויף למעשה זיך צו צוגרייטען מיט דעם אויפן יום טוב.

וואס מער א מענטש איז זיך מתבונן פון ווי ער קומט אלס מער קען ער שטיין

עס איז באקאנט וואס די **רמב"ן** און נאך ראשונים פרעגן אויף די ערשטע פסוק אין די עשרת הדברות פארוואס שטייט **אנכי ה' אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים**, לכאורה איז דאך דא אסאך א גרעסערע זאך ווי יציאת מצרים, דער אייבערשטער האט דאך באשאפען די וועלט, דער אייבערשטער האט דאך באשאפן יעדע מענטש, איז פארוואס שטייט **אשר הוצאתיך**, עס וואלט געדארפט שטיין **אשר בראתיך**.

נאר מען קען עס פארענטפערן מיט **א מעשה**, און ירושלים איז געווען א באקאנטע דערהויבענע איד וואס האט געהייסען **ר' נטע צעננווירט זצ"ל**, און ער האט פארציילט אז אינדערהיים אין ליטא איז געווען א בית המוסר ווי מענטשען זענען זיך צוזאמגעקומען לערנען מוסר. און פארוואס האט מען מיידע געווען דעם בית המוסר, וואס איז געלעגן אונטער דעם, האט דער ר' נטע פארציילט. אז אין יענע שטאט איז געווען דארט א שניידער, זייער א ארימע און פשוטע איד, וואס ער פלעגט פאררעכטען קליידער פון די שטאטסלייט, וואס ווען איינער האט געדארפט מען זאל איהם פאררעכטען עפעס

פלעגט מען גיין צו איהם. ויהי היום באקומט דער שניידער א בריוו אז עפעס א פעטער זיינע איז אוועק פון דער וועלט אן קינדער, און ער האט איבערגעלאזט אונטער זיך א ריזיגע ירושה פון א ריזיגע פארמעגן. פארשטייט זיך אז דער שניידער איז געווארען זייער פריילעך, און ער איז געגאנגען אפנעמען די געלט. פארשטייט זיך אז ער האט עס גלייך משקיע געוועהן, ער האט געקויפט ריעל עסטעיט, דיאמענטען, בקיצור פון א מיליאנער איז ער געווארען א ביליאנער און אזוי ווייטער.

פארשטייט זיך אז ווער עס האט די מאה האט די דעה, און ער צוביסלעך געווארען א חשובע און אנגענומע מענטש. מען האט זיך אנגעהויבען רעכענען מיט זיין דעה, ביז ער איז געווארען די ראש הקהל. פון דארט איז עס געגאנגען ווייטער און ווייטער, ביז איין טאג האט ער געהאט א מיידל אויף שידוכים און נישט מער און נישט ווייניגער ער האט געטוהן א שידוך מיט נישט קיין אנדערע ווי דער רב פון שטאט. דער רב האט געהאט א בחור, ער האט געהאט א מיידל, און ער האט זיך אונטערגענומען אויסצוהאלטען דעם בחור, און דער אמאליגען שניידער איז געווארען א מחותן מיטן רב פון שטאט. פארשטייט זיך אז די שטעטל האט זיך אנפאנגען העפטיג צוגרייטען צו די חתונה, עס איז נישט געווען אזא אפטע ערשיינונג אז ס'זאל זיין א חתונה אין שטעטל, און מען האט אויפגעבויעט א פלאץ פאר די חתונה און פאר די חופה, ביז די חתונה איז אנגעקומען.

עס קומט אן די חופה, און די ראש הקהל מיט די רב שטייען אונטער די חופה, און מען זינגט ווארימע ניגונים, און דער ראש הקהל שאקעלט זיך אזוי מיט א דביקות. אבער דארט אונטען ציווישן עולם איז געשטאנען א איד, וואס ער איז געווען א שותף מיט דער מחותן נאך ווען ער איז געווען א ביליגע שניידער. און דער שותף האט מורא'דיג מקנא געווען דער ראש הקהל, ער האט עס ממש נישט געקענט אויסהאלטען, ערהאט געפלאצט פאר קנאה. האט ער גענומען א אלטע צוריסענע שייך און ער איז ארויפגעלאפען צום חופה און ער גייט צו צום ראש הקהל, און ער פרעגט איהם אזוי הויעך «קענסט אפשר פאררעכטען די שייך פאר מיר». ווי נאר די ראש הקהל האט דאס געזעהן, איז ער געווארען אזוי שטארק פארשעמט אז ער האט אויפן פלאץ געכאפט א הארץ אטאקע. פארשטייט זיך אז די גאנצע שטעטל איז זיך צאמגעלאפען און מען האט פראבירט צו דערמונטערן דעם ראש הקהל, אבער ער האט עס ליידער נישט געמאכט און ער איז געשטארבן.

זאגט ער אז נאך די מעשה האט מען געגרינדעט דעם בית המוסר. פירט ר' נטע אויס אז מיט די השקפה ראשונה קוקט עס אויס ווי די סיבה איז געווען ווייל מען האט געזעהן וואספארא אכזריות און קנאה א מענטש קען האבן, אז ער האט געמוזט

יענעם אזוי פארשעמען אינמיטען זיין זוהן'ס חופה. אבער **זאגט ר' נטע** אז נישט דאס איז געווען די סיבה, דאס איז טאקע זייער א געפערליכע זאך, אבער נישט פארדעם האט מען געגרינדעט דעם בית המוסר. מען האט עס געגרינדעט ווייל דער ראש הקהל איז געווארען אזוי פארשעמט אז ער איז פשוט געשטארבן פון דעם, אז א **מענטש האט נישט געקענט דערהייבען אז מען האט איהם אביסל פארשעמט, מען האט איהם אביסל דערמאנט פון זיין עבר ווען ער איז געווען אין א שפל המצב, און ער האט עס נישט געקענט אריבערטראגען אז ער איז געשטארבן, פארדעם האט מען געגרינדעט דעם בית המוסר.** א מענטש דארף קענען צוריק טראכטען צו זיין עבר, ווען ער איז געווען נידריג און ארעם, ווייל דעמאלסט קען ער ריכטיג אנערקענען די גוטס וואס ער האט יעצט.

מיט דעם קען מען אפשר פארענטפערען די אויבענדערמאנטע קשיא, אז וועגן דעם זאגט אונז די אייבערשטער **אשר הוצאתיך מארץ מצרים**, ווייל דער אייבערשטער וויל אז מיר זאלן זיך דערמאנען פון די צייטן וואס מיר זענען געווען עבדים פאר פרעה, מיר זענען געווען זייער נידריג, זאגט אונז די רבוש"ע איך האב דיר אויפגעהויבען צו די גרעסטע מדריגה, איך האב דיך ארויסגענומען פון מצרים, וויל איך די זאלסט געדענקען פון ווי דו קומסט, ווייל וואס מער מען איז זיך מתבונן אין דעם, אלס מער קען מען שטייגען און וואקסען ווייל מען אנערקענט די גוטס פונעם אויבערשטען.

די תורה הקדושה גיבט כח פאר א מענטש ער זאל קענען שטייגן

נאך אזאך איז, מען רעדט דא פאר בחורים, מען גייט גיין בקרוב אין קעמפ, מען דארף וויסען אז קעמפ איז א פלאץ וואס קען גיין ביידע וועגן, מען קען שטארק שטייגען און מען קען חלילה פארקערט. עס איז נישט קיין סוד אז אין די גאס איז דא שווערע נסיונות, די יצר הרע פלאקערט, און די וועלט זאגט אז אזוי ווי עס גוי"שט זיך אזוי אידיש'ט זיך, ווי מער נידריג און געמיין די גוי ווערט אלס מער קומט אריין די נסיונות ביי אונז אויך. און די איינציגסטע עצה איז תורה, אזוי ווי די משנה זאגט אין **פרקי אבות**, (פרק ו'), מען גייט עס לערנען די וואך, **ר' מאיר אומר כל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה**, און די משנה רעכענט דארט אויס פארשידענע זאכן, **אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה, ומרומתו ומגדלתו**, און נאך פארשידענע מורא'דיגע זאכן. זעהט מען פון דעם אז **די תורה הקדושה גיבט כח פאר א מענטש אז ער זאל קענען שטייגן, און אז אונז וועלן מיר דאס וויסן און מ'וועט זיך צוגרייטען צו שבועות דורך זיך פארנעמען א מורא'דיגע התחזקות צו לימוד התורה, וועלן מיר ריכטיג קענען מקבל זיין די תורה, און דורכדעם וועט מען בעזר השם שטארק שטייגן.**

די גוף איז אזוי ווי א פליג, ער שלעפט די מענטש פון איין גארביזש צו די אנדערע גארביזש

איך וויל ענק זאגן א מורא'דיגע ווארט וואס איך האב געהערט פון די שערי יושר ראש הישיבה הרב רזנבלום זצ"ל, ער איז געווען א מורא'דיגע בעל מוסר, האט ער געזאגט אז חז"ל זאגן דאך אז יצר הרע דומה לזבוב, וואס איז פשוט פון דעם, פארוואס איז די יצר הרע געגליכנט צו א פליג. האט ער מסביר געווען אז די טבע פון א פליג איז אז ער דרייעט זיך כסדר ביי די מיסט, אבער ווען עטס באטראכטען ווען עטס באמערקען אז ער שטייט נישט צו לאנג ביי איין גארביזש קען, ער איז נישט צופרידען, ער איז כסדר פארנומען צו גיין צו נאך א גארביזש און זוכען שמוץ נאך ערגעץ. נאך א זאך, אונז קוקען אן די פליג ווי א חסר דעה, פארוואס לויפט ער צו די גארביזש, עס איז דאך דא גוטע עסן, פארוואס עסט ער שמוץ.. אזוי אויך א קאץ, א קאץ לויפט נאך די מיז, אונז מענטשען לויפען אוועק פון די מיז, אונז פארשטייען נישט זיין תאוה.

אבער די אמת איז אז מען וועט אריינטראכטן וועט מען זעהן אז אונז פירן זיך אויף די זעלבע, די נשמה פונעם מענטש קוקט און פארשטייט נישט וואס איז די תאוה פון גוטע עסן, פון כבוד, וכדומה, דער אייבערשטער האט באשאפן א מענטש מיט א גוף, די גוף איז א גשמיות'דיגע זאך, און די גוף ציהט צו תאוות, צו שמוץ. אבער די אייבערשטער האט געגעבן פאר א מענטש א נשמה, די נשמה איז א רוחניות'דיגע זאך. **דארף מען וויסען אז די יצר הרע פון די גוף איז אזוי ווי א פליג, ער שלעפט די מענטש פון איין גארביזש צו די אנדערע גארביזש,** א מענטש מיינט אז די תאוה גייט איהם מאכן צופרידען, צוואנציג מינוט שפעטער זוכט ער שוין עפעס אנדערש. ער קוקט אויף די שמוץ, ער געט זיך נאך די תאוה, און ער ווערט קיינמאהל נישט צופרידען. ממש אזוי ווי דער פליג וואס טאנצט פון איין גארביזש צו די אנדערע, דאס איז די יצר הרע. אבער אז א מענטש לערנט תורה ווערט זיין גוף אויסגעצאיידעלט, אזוי ווי עס שטייט אז ביי מתן תורה איז געווען פסקו זוהמתן, עס האט זיך אפגעהאקט זייער שמוץ, ווייל דאס איז די כח פון תורה אויסצואיידעלען אפילו די גוף פון א מענטש.

האב איך געטראכט אז אפשר קען מען צולייגען אז חז"ל זאגן דאך אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, דער מנוול איז דאך דער יצר הרע, אויב דער יצר הרע שלעפט דיר צו טוהן א עבירה, שלעפ איהם ארין אין ביהמ"ד, הייב אן לערנען האב א געשמאק אין א תורה, לערן א בלאט גמרא, ווייל דאס איז איינציגסטע זאך וואס בלייבט, עס איז די איינציגסטע הנאה וואס בלייבט, און אנהייב איז עס טאקע שווער, עס זענען דא כל מיני שווערעקייטן, אבער דאס איז די איינציגסטע זאך וואס גייט דיר געבן אמת'ע הנאה און ריכטיגע סיפוק.

מתפלל זיין פאר הצלחה אין תורה

איך האב פארציילט ביי שלש סעודות, א מעשה וואס איך האב געהערט פון ר' מאיר צוויבעל שליט"א, האט ער פארציילט אז עס איז געווען אין א קלאס אין א חדר צוויי צווילינג ברידער, איינער איז געוועהן א וואילע יונגעל און האט גוט געלערנט און די צווייטער איז געוועהן א שוואכע יונגעל און האט נישט פארשטאנען קיין לערנען. איין טאג זאגט די מלמד פאר די טאטע אז דער צווייטע יונגעל האט פלוצלונג אנגעהויבען צו פארשטיין גוט לערנען, און ער פרעגט די טאטע אויב ער וויסט וואס עס איז געשעהן, האט איהם די טאטע געפרעגט אז ער זאל איהם זאגן פונקליך וועלכע דאס איז געשעהן, האט ער איהם געזאגט א געוואוסע דאטום. האט די טאטע פארציילט אז פונקט יענע טאג האב איך אנגעהויבען שטארק צו אינזין האבן ביי אהבה רבה אז מיין קינד זאל קענען און פארשטיין לערנען. זעהט מען פון דעם אז אפילו ווען א טאטע בעהט פאר א קינד העלפט די אייבערשטער, **כל שכן ווען א בחור בעהט פאר זיך אליין, וועט איהם די אייבערשטער אוודאי העלפן. זאל יעדער זעהן צו מתפלל זיין פאר זיך** אז ער זאל פארשטיין לערנען, האבן א געשמאק אין לערנען, געדענקן לערנען, ער זאל קענען זיין אפהיטען פון די שרעקליכע יצר הרע, **בפרט אז עס קומט יעצט שבועות זאל מען זיך אויסצובעטן ביי אהבה רבה**, מען זאל אינזין האבן, עס איז דא פלעצער ווי מען זינגט. **מען קען מתפלל זיין אפילו אויף אידיש, ביי שמו"ע ביי אלוקי נצור קען מען מתפלל זיין אויף אידיש, און אז מען האט שכל און מען בעהט, העלפט די אייבערשטער אז מען פארשטייט לערנען און מען באקומט א געשמאק אין תורה אין מצוות.**

כפית הר כגיגית גייט אן אין יעדען דור

איך וויל מסיים זיין מיט א מעשה, עס איז געווען א איד וואס האט געוואלט פארן צום **אבני נזר זי"ע** פאר שבועות, אויפן וועג איז עפעס געשעהן און ער האט נישט געקענט ווייטער פארן, און ער האט זיך געמוזט אפשטעלן אין עפעס א שטעטל אין אוקריינא. דארט זענען געווען די קאנטאניסטען, וואס זענען קינדער וואס מען האט זיי פארקאפט ווען זיי זענען נאך געווען אינג צום מיליטער, און זיי האבן פון אידישקייט כמעט גארנישט געוואסט, און די איד איז געווען זייער צובראכען ביי זיך אז ער האט נישט זוכה געווען צו זיין ביים **אבני נזר** אויף שבועות. נאך שבועות האט ער געטראכט אז אויב ער נישט געווען שבועות ביים רבי'ן זאל ער כאטש זיין ביים רבי'ן אויף די שבת נאך שבועות. איז ער געפארען צום **אבני נזר** אויף שבת. נאך שבת איז אריינגעגאנגען צום **אבני נזר** און האט זיך אזוי אויסגערעדט און פארציילט אז ער איז

געווען ביי די קאנטעניסטען אויף שבועות. האט איהם די **אבני נזר** געפרעגט אויב עס איז דא דארט א רב דארט, האט ער איהם געענטפערט אז יא, האט ער איהם געפרעגט אויב דער רב האט געזאגט עפעס א ווארט, האט ער איהם געזאגט יא, דער רב דארט האט געפרעגט אויף דעם באקאנטען מאמר חז"ל אז דער אייבערשטער האט געזאגט ביי מתן תורה פאר די אידען, **אם אתם מקבלים את התורה מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם**, האט ער געפרעגט וואס איז די פשט פון די לשון **שם**? תהא קבורתכם, עס וואלט געדארפט שטיין **פה**? תהא קבורתכם. האט דער רב געזאגט אז ווען די אייבערשטער האט געזאגט **שם**? האט ער נישט געמיינט די אידען ביים בארג סיני, פאר זיי האט ער נישט געדארפט צווינגען צו מקבל זיין די תורה, זיי האבן געזאגט נעשה ונשמע, ער האט געמיינט אונז קאנטעניסטען די אידען וואס גייען זיין פארשטופט אין אוקריינא, ווייט פון אידישקייט צו אונז האט ער גערעדט אז מיר דארפן אויך מקבל זיין די תורה, אפילו עס קאסט אפ מסירות נפש ממש!

האט איהם די הייליגע **אבני נזר** געזאגט אז פארדעם האט דיר די אייבערשטער געשיקט צו זיין דארט אויף יו"ט, כדי דו זאלסט הערן דעם ווארט און איך זאל עס קענען פארשפרייטען, **אז אידען זאלן וויסען אז נישט קיין חילוק ווי מען געפונט זיך, ווי פארשטופט מען איז, דארף מען נאך אלס מקבל זיין די תורה מיט מסירות נפש**. טייערע בחורים, אונז געפונען זיך היינט אין די רוסלאנד פון אמעריקא, אונז לעבן היינט צווישען קאנטעניסטען, עס איז זייער שווער צו זיין א איד, די יצר הרע פראבירט צו מאכן כאילו די גוי איז זיס, ער מאכט טעכנעלאגיע אויסזעהן זיס, עס איז שווער זיך צו האלטען ערליך, אבער אויך צו אונז האט די אייבערשטער גערעדט, אויך אונז דארפן מקבל זיין די תורה.

זאל די אייבערשטער העלפן אז מען זאל טאקע קענען מקבל זיין די תורה, אזעלכע חשובע בחורים וואס קומען זיך צוזאם זיך צו מחזק זיין, זאל מען טאקע קענען ריכטיג מקבל זיין די תורה, מען זאל קענען שטייגען און וואקסען צוזאמען מער און מער באהבת חברים, זאל די אייבערשטער העלפן אז די אלע קבלות טובות וואס ענק זענען זיך מקבל זיין זאל בלייבען, און מען זאל זעהן פון ענק אסאך נחת, און מען זאל שוין זוכה זיין צו ביאת המשיח במהרה בימינו אמן.

דברי תורה

אצל שמחת התנאים

של החתן הרב יואל העניך שליט"א בן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ד' טבת שנת תשפ"ג

לרבקה את המתנות האלו דייקא. וביאר, להיות שאליעזר הלך למצוא זיווגו של יצחק אבינו, רצה להודיע לרבקה על מה הוא בא, שתדע שהוא בא למצוא אשה שתהיה ראויה ליכנס ולהידבק בטהורים, באיש שנתגדל בביתו של אברהם אבינו המיוסד על יסודות איתנים וקדושים. ואותן המתנות רמזו על איכות קדושת ביתו של אברהם אבינו ע"ה, וכדלהלן. כי השקלים רומזים על שהאדם צריך להיות שפל ברך, ולכלול את עצמו עם שאר בני אדם וכמו שביאר האלשיך הקדוש על מצות השקלים, שבאו במחצית ולא בשלימות, להורות שעל האדם להחזיק את עצמו למחצית ולא לשלם, ולהתחשב עם שאר בני אדם עם הכנעה וביטול, כי רק עמהם יהא נחשב כשלם.

והשני לוחות הברית מורה על יסוד אחרת שעליו ייסד אברהם אבינו את ביתו, והוא עפ"י מה דאיתא בספ"ק אהבת שלום שהשני לוחות רומזים על שני היסודות היהדות שהם יסוד לכל התורה כולה, והוא על הנהגת האדם בין אדם למקום, ובין אדם לחבירו. כי צד הימין של הלוחות מכוונים להמצוות שעל האדם

פתח דברינו יאיר באימרא נאה ששמעתי מאדמו"ר כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל אצל אחד השמחות של צאצאיו, שהוא דבר בעתו עת שמחת אירוסי בנינו היקר, ואוסף קצת נופך משלי. שדקדק על מה שמצינו בנוסח התנאים שמתחלת בנוסח שונה שלא מצינו בשום מקום: המגיד מראשית אחרית הוא יתן שם טוב ושארית. וביאור הענין על פי מה שמצינו אצל אליעזר עבד אברהם כשהלך בשליחות אדונו אברהם אבינו, למצוא זיווגו של יצחק אבינו, עשה לעצמו סימנים, וכשראה אצל רבקה אותן הסימנים נתן לה את המתנות והסבלונות, כמו שכתוב (בראשית נד, כג): ויהי כאשר כילו הגמלים לשתות, ויקח האיש נזם זהב בקע משקלו, ושני צמידים על ידיה עשרה זהב משקלם. ואמרו רבותינו ז"ל שמתנות אלו רמזו לגבוה, כי ה"בקע" רומז לשקלי ישראל בקע לגלגולת (שמות לח, כו): ושני צמידים. רמז לשני לוחות מצומדים: עשרה זהב משקלם. רמז לעשרת הדברות שבהן (ממך לטן רש"י עט):

ודקדק אדמו"ר ז"ל דמה היתה כוונתו של אליעזר לרמזו לרבקה במה שמסר

ממנו. ולפי דברינו יובן היטב, כי בשמעו את דברי רבקה שסיפרה שאיש זה רמז לה גודל קדושת ביתו של אברהם אבינו ע"י המתנות שנתן לה, ע"כ הבין לבן הארמי מיד שאיש כזה שנתגדל בביתו של אברהם, והוא זולה ומשקה מתורת רבו לאחרים, לא ידרוס רגלו על מפתן בית כזה שיש בה עבודת אלילים, ע"כ פינה מיד את ביתו מכל העבודה זרות שהיה לו, ורק אח"כ הלך לקרוא את אליעזר.

ובזה ביאר את דברי הזוהר הקדוש (פרשת וילך), עה"כ (סס כה, י): ויצא יעקב מבאר שבע, הדא הוא דכתיב (סס ג, כד): על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו. והדברים צריכין ביאור. וביאר לפי דרכו, בהקדם דבריו הידועים של הרה"ק ר' אורי מסטרעליסק זי"ע, על הכתוב (ויקרא יג, א-ב): קדושים תהיו, כי קדוש אני ה' אלוקיכם. איש אמו ואביו תיראו. דהרי ידוע כי שלשה שותפים באדם, הקב"ה האב והאם, וידוע שהקב"ה נותן להאדם את חלק הרוחני שבו, ואביו ואמו נותנים להאדם את חלקי הגשמיים. ולזה בא הכתוב להורות, שמצידי עליכם להיות קדושים, דהרי קדוש אני, ואני נתתי לכם את חלק הרוחני שבקרבתכם, וממילא אין לכם מפריע מלהיות קדושים. אבל צריכין אתם להתיירא מחלקי האב ואם שנתנו בכם את חלקי הגשמיים, שזה שפיר אפשר להפריע אתכם מלהיות קדושים.

ולבן הבין יעקב אבינו, שקודם שרוצה לישא אשה ולחיות בין הרשעים בחון, צריך הוא מקודם להכין עצמו, ולישב באהלה של תורה בבית מדרשו של שם ועבר, ורק על ידי הכנה זו אינו צריך לירא שהגשמיות יפריע אותו מעבודת

לקיים בין אדם למקום, וצד השמאל מכוונים להמצוות של בין אדם להבירו. ושני חלקי המצוות הללו מצומדים ומקשורים יחד, ואי אפשר לקיים אחד מהם מבלי לקיים את חבירו. ודבר זה מוסיף על הראשונה, שהורה שעל האדם להתנהג בהכנעה ובביטול, וזה מוסיף להורות שגם להיות א גוטע מענטש - טוב לבריות, אינו כלום אם הוא אינו גם טוב לשמים. שהרי מצינו גם טובי אומות העולם, אבל כבר גילו לנו חזו"ל בכמה מקומות שטובתם אינו כלום, ואינם מתכוונים כי אם לעצמן, והסיבה בזה הוא שיש הנהגה אחרת לפי שיטות התורה, ולכן האריכו בחזו"ל הרבה פעמים לבאר הנהגת האדם עם שאר בני אדם כיצד, כי גם המוסר צריך להיות על פי התורה. וזהו הרמז בשני לוחות הברית, הרומזים להנ"ל, שמידות שלא עפ"י תורה אינו כלום. וכמו כן להיפך, מי שהוא בן תורה ולומד ומקיים את מצוות התורה, אבל התנהגותו אינו ישרה עם שאר בני אדם, הרי תורתו אינו כלום. ועל יסודות הללו ייסד אברהם אבינו את ביתו, שתורה עם מדות טובות הם כתרין ריעין דלא מתפרשין.

ודברים הללו רמז אליעזר עבד אברהם בנתינתו אלו המתנות לרבקה, שתבין על מה בנה אברהם יסודות ביתו, ותדע הזכ"י הנפלאה שיש לה בכניסתה לבית קדוש כזה. ובה יבוא כמין חומר מה שמצינו שתיכף כשפגש לבן באליעזר אמר לו (בראשית כד, לב): אנכי פניתי הבית. ופירש"י (ד"כ פ"ט): מעבודת אלילים. ולכאורה יש לדקדק, מהיכן ידע לבן הארמי שעליו לפנות ביתו מהעבודה זרה, הרי עדיין לא ראה כלל האיש הזה שדיבר אחותו

זי"ע, שהם ייסדו לנו כיצד להתנהג בכל דרכינו, וכיצד לבנות ביתינו על יסודות חזקות ע"ד התורה.

ראיתי מהגה"ק ר' שאל בראך זי"ע שסיפר מה שענינו ראה ולא זו, שפעם ביקר הרה"ג ר' מנחם כץ זי"ע אב"ד מאטערסדארף, אצל רבו המובהק הגה"ק החתן סופר זי"ע, וביציאתו ביקש ר' מנחם שיאציל מברכותיו לבנו הבחור החתן שנתלווה עמו. ואמר החתן סופר להחתן, שיזכה להתגדל מעלות רמות, עד שיעלה במדריגה יותר גדולה מאביו ומזקיניו. וביאר את דבריו עפ"י עובדא דבי רב, שהיה איש אחד שנכנס לזקיני הגה"ק החתם סופר זי"ע, והתאונן אליו על שבנו הבחור לומד בישיבתו של הרב, וכבר זוכה להתעלה יותר ממנו, ומצטער מזה. ואמר לו החתם סופר שאדרבה זהו הנחת והתקוה של כל איש הישראלי, שצאצאיו יעלו מעלות גבוהות יותר ממנו, ועי"ז לא יהי' ירידת הדורות, אלא אדרבה יתגדלו למעלה למעלה. ע"כ - סיים החתן סופר את דבריו - אני מברך אותו שיזכה לעלות במדריגות רמות יותר מאבותיו.

וזהו ברכותינו צרופה להחתן והכלה שיזכו לעלות במדריגות רמות יותר מכולנו, ובאמת לא נצטער על זה, אלא יהא לנו לעונג ולשמחה רבה. עדי נזכה לביאת גואל צדק, עוד ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה.

ה'. וזהו כוונת הזוהר בדבריו, ויצא יעקב מבאר שבע - והרי לא הלך מיד לישא אשה, אלא משם יצא ללכת ללמוד תורה לי"ד שנים. ואם תשאל כל כך למה, על זה הולך ומבאר, דהוא היה ירא מהחלק האב ואם שבו שהם חלקי הגשמיים, שיפריעו אותו מעבודתו, ע"כ הוצטרך לעשות הכנה דרבה בלימוד התורה, ובביטול השינה מעיניו, ורק בזה יוכל לישא אשה מבלי פחד שלא יוכל לעבוד השי"ת ולהיות קדוש.

ובזה ביאר אאמו"ר ז"ל במה שהתחלנו למה מתחילין בנוסח התנאים עם לשון שלא מצינו בשום מקום, והוא: **המגיד מראשית אחרית הוא יתן שם טוב ושארית**. שהכוונה כאן הוא להודיע לכל איש שבא לבנות את ביתו, והולך לישא אשה, שעליו לייסד יסודות על מה הוא בא, וכיצד שרוצה לנהג את ביתו, ואם יחשוב מחשבות לטובה בתחילת דרכו, אזי יש תקוה לאחריתו שיזכה לבנות בית שיהא לשם ולתפארת. על כן עלינו לעשות כמעשה אבותינו, ולהלך בדרכיהם, ולבנות ביתינו על היסודות שהם בנו את ביתם עליהם, ועי"ז יהי' שם טוב ושארית לנו ולזרעינו עד עולם.

ובשעה זו, עת בוא בננו היקר בקישור החיתון, עלינו להודות להשי"ת מעומק הלב אודה השם מאוד **בפי ובתוך רבים אהללנו**, על שזכה למצוא זיווג הגון מבית כזה שמשלתבים שמה התורה והמדות גם יחד. ומתנהג על דרך התורה כפי המסורה לנו מבית אבותינו ורבותינו

אצל שמחת הבר מצוה

של החתן הרב יואל העניך שליט"א בן כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
כ"א סיון תשע"ז

הכא, דמשמע מזה שיש להם קשר ביניהם וזה תלוי בזה.

והנה ידועים דברי האור החיים הקדוש

בפרשתנו פרשת שלח (במדבר יג, ז ד"ה לו

שכתב לבאר האיך שהחמיצו המרגלים

כל כך, עד כדי כך שדברו רעה על ארץ שאמר

עליה הקב"ה ארץ זבת חלב ודבש, ומבאר וז"ל:

או אפשר לצד שכוונת המשלחים היתה רעה,

תפעיל פועל הרע בשליח, ויחזור להיות שלוחו

של אדם כמותו, ויולד בו תכונה רעה מה שלא

היתה בו מקודם, כדרך שתוליד בחינת הקדושה

בשלוחי מצוה לטובה אות, נולד בהם תכונה

רעה מכח המשלחים ויעצו להדיח. עד כאן לשון

קדשו.

ולפי דרכו הולך העצי חיים ומבאר אמרם וז"ל

גדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו

מצווה ועושה, דלכאורה הסברא נותנת להיפך,

שמי שאינו מצווה הרי עושה המצווה מנפשי

ומרצון דילי. ולפי"ז מבאר דהרי אם מקיים את

המצווה בבחינת מצווה ועושה, הריהו זוכה להיות

שלוחו של הקב"ה, ובכן יש בו כח המשלה, ולכן

גדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו מצווה

ועושה שהרי נעשה שלוחו של הקב"ה בזה,

ונכנס בתוכו כחו של הקב"ה בכבודו ובעצמו.

ובזה ביארו בספה"ק בנוסח ברכות המצוות

שמברכין אשר קדשנו במצוותיו וצונו, דהכוונה

כנ"ל, דהיות שמקיימין את מצוות ה' הרי נעשים

רבינו הרמ"א הביא (ר"ח סימן רכ"ה ס"ג): המנהג

דיש אומרים מי שנעשה בנו בר מצוה

יברך ברכת ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם

שפטרנו מענשו של זה. ולכאורה צריכין להבין

למה מברכין ברכה זו כשנעשה הבן בר מצוה.

ונבאר בהקדם מה שספרו לנו חכז"ל (כמובא יד).

על רבינו הקדוש: בשעת פטירתו של

רבי, זקף עשר אצבעותיו כלפי מעלה, אמר,

רבש"ע גלוי וידוע לפניך שישגתי בעשר

אצבעותי בתורה, ולא נהניתי אפילו באצבע

קטנה. ולכן ביקש מהש"ת: יהי רצון מלפניך

שיהא שלום במנוחתו וכו'. עכתו"ד הגמרא.

וידועים דברי התוס' על הגמרא (ד"ה לו) שכתבו

בזה"ל: דאמרינן במדרש (תנ"ח דבי אליהו פכ"ו ד"ה ד"ה

לו תש"ה) עד שאדם מתפלל שיכנס תורה לתוך גופו

יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו, ומייתי

הא עובדא דרבי. עכ"ל.

ותמהו המפרשים, דלכאורה יש לדקדק מאין

יצאו לחכז"ל

הלז דבר זה. ואפשר לבאר עפ"י דברי המדרש

ע"כ (בבב"ב כ"ה, כ): ויגדלו הנערים, רבי לוי אמר

כל י"ג שנה הלכו האחים יעקב ועשיו ללמוד

ביחד, ואחר י"ג שנים נתפרדו זה מזה, יעקב היה

איש תם יושב אהלים, ועשיו נעשה לאיש ציד.

אמר רבי אלעזר צריך אדם לטפל בבנו עד י"ג

שנה, מכאן ואילך צריך שיאמר ברוך שפטרני

מענשו של זה. ולכאורה מהו הקשר של דברי

רבי אלעזר לדברי רבי לוי, ולמה הביאו המדרש

מהבלי העולם הזה, ולישב באהלה של תורה. ואם יעשה כזאת, יזכה שיוכל לומר הברכה ברוך שפטרני מענשו של זה כשנעשה בר מצוה, כי הגם שיכנס לעול התורה ויכנס בגדר מצווה ועושה, והיצר יארב ויבקש לצוד אותך ברשתו, מכל מקום יוכל להתגבר עליו ע"י כח הקדושה של המצוות, דהרי הרגיל עצמו בימי נערותו להיות מופרש מהבלי העולם הזה, ורק בזה יכולים להיות דבוק בו ית'.

וזהו הלימוד שהודיע רבינו הקדוש בדבריו קודם הסתלקותו, שמשום שלא נהנה מהעולם הזה אפילו באצבע קטנה, בזה זכה לחיות את חייו בקדושה ובטהרה, וזכה להחזיר נשמתו למעלה מבלי שום שמץ חטא, כי כח הקדושה היה מסייעו להתגבר על יצרו, והקדושה היה שוכן בקרבו בכל עת מבלי מפריע כלל. ולזה הביאו התוס' דברים אלו על מעשה דרבי.

ולבן מברכין הברכה הלזה, כשזוכה האב להכניס בנו לעול התורה, כי עכשיו הוא זוכה להעשות מצווה ועושה ולקיים מצות השם, ולהתקדש בקדושה של מעלה, והוא ע"י ההכנה שהכינו האב כל השנים מקודם.

אא"ו ציוק"ל היה דרכו בקודש לומר דברי תוכחה להבחור הבר מצוה, כי עכשיו צריך הוא לקבל עצמו את עול התורה והמצוות. שמעתי בשם אדם חשוב אחד שאמר פעם לבחור דברי תוכחה, והמשיל אליו שהיה דין תורה להעורר של המנעלים עם העור של הספר תורה, והעור של המנעל טען שהרי גם אני התגדלתי בתוך אותו הבהמה ממש כמותו, והוא זכה להיות דבר קדוש ולהיות טמון בארון

שלוחו, וממילא נעשים קדושים כי הכח המשלח פועל בהשליח.

אבל לכל זה יש תנאי, והוא שצריכין להיות מופרש מהבלי העולם הזה, דהרי האדם הוא גשמי ואי אפשר לרוחני להתדבק בגשמי, ע"כ צריך האדם לטהר ולקדש עצמו, ובזה יוכל הקדושה לשרות בו. וכלשון החובת הלבבות ^(שער השבוע הכפוש פ"ג), שכמו שכל אחד מבין שאי אפשר לאש ומים להתאחד במקום אחד, כן אי אפשר להאדם להיות קדוש אם אינו פורש את עצמו לגמרי מכל הבלי העולם הזה. ובפרט לפי דברי התוס' ^(ברכות) שכתבו שהיצר הרע מתגרה ביותר באיש שהוא מצווה ועושה, ע"כ כדי להתקדש במצוות השי"ת צריכין לעזוב כל התענוגים של העולם הזה.

ולפי זה נבוא לבאר למה לא פרק עשיו את עול התורה מעליו רק כשנתגדל לבן י"ג שנה, דהרי רק אז נעשה מצווה ועושה, ולכן לא היה לו שום נסיון עד אז. ועכשיו כשנעשה בן י"ג שנים, ונעשה מצווה ועושה התחיל היצר להתגבר עליו, והיות שהוא קיבל את חלק העולם הזה בירושה, והיה עוסק בתענוגי עולם הזה שנפל בחלקו, על כן לא זכה להתגבר על יצרו ונמשך לגמרי אחר עצת יצרו הרע. לא כן יעקב אבינו שהיה איש תם, והיה נפרש מכל תענוגי העולם, ועסק בחלק הירושה שנפל בחלקו שהיה חלק העולם הבא, ע"כ זכה להתגבר על יצרו, ועלה מעלות רמות בעבודת הבורא ית"ש.

ובזה נחזור לבאר את דברי המדרש, דזה רצה רבי אלעזר לרמוז בדבריו שהוסיף על רבי לוי, דאמר שעד י"ג שנה על האב לגדל ולחנך בנו, והחינוך הוא שירגיל אותו להיות מופרש

השי"ת יעזור שבזכות שזכית לסיים את כל
הששה סדרי משנה ליום הבר מצוה
שלך, שהוא דבר גדול מאוד, כמו ששמעתי בשם
הגאון הגדול רבי זונדל קרויזער זי"ע שאמר על
הנוסח שאומרים בסיום המסכת: **כשם שסיימתי
מסכת זו, כן תעזרני להתחיל ולסיים ספרים
אחרים.** והקשה דלכאורה למה מבקשים על
ההתחלה כאן, והרי לא דיבר בראשית דבריו מן
ההתחלה. ואמר שעל ההתחלה אין היצר הרע
מפריע את האדם, אלא מניח לו להתחיל הרבה
פעמים, אבל על הסיום הריהו משקיע כוחות
עצומות שלא יזכה לבוא לסיים דבר השלם. אבל
כשמסיימן מסכת אזי שפיר מריכין להתפלל על
ההתחלה, דהרי עכשיו יארב היצר למנוע מאתו
גם ההתחלה, שהרי רואה שזכה לסיים ג"כ.
ובכן כשזכית לסיים, נבקש מהשי"ת שכמו כן
תזכה להמשיך הלאה לסיים מסכתות וספרים
אחרים, ותזכה לעלות מעלות רמות על במתי
התורה והיראה, עדי נזכה לביאת גו"צ בב"א.

הקודש במקום מכובד, אבל אנכי נעשיתי דבר
בזוי ושפול, ונפשי כעפר לכל תהיה, ולמה
עלתה גורלי כך. ושאל את הבחור הצדק עם
מי, ולכאורה הצדק עמו בטענתו, כי למה נשתנה
מחבירו.

אבל סיים האדם חשוב, דהספר תורה לא זכה
להיות דבר קדוש כזה מאליו, אלא הצריכו
לעבד אותו, ולהכות עליו הרבה פעמים, עד
שנתעבד להיות העור לכתוב עליו האותיות
הקדושים של התורה. ואם כן שפיר זכה
להתעלה להיות אוצר ודבר חשוב כל כך,
דהרי עברו עליו כל אלו הקושיים עד שזכה
והגיע לכאן, ולא הגיע לזה בקל כלל. ובכן
אמר להבחור, שאם אתה רוצה להיות תלמיד
חכם ואיש חשוב, עליך לדעת שזה לא נעשה
מעצמו, אלא צריך אתה להשקיע עבודה רבה,
ולמסור את כל נפשך ומאודך להשי"ת, ובזה
תזכה לעלות מעלות רמות בעבודת ה', ולהיות
כספר תורה.

וירוע יצחק

ד"ק מאת כ"ק מרן רבינו זצוקללה"ה

אצל שמחת השבע ברכות של נכדו הרב העניך שנעעבאלג שליט"א
 בן הגה"צ אבד"ק מיקאלייעב שליט"א – חדב"ן
 שהתקיים בשילוב עם סעודה לגומרה של תורה להכנסת ס"ת שנרב החזן ר' יהודה
 לייב גאלדשטיין ע"ה (שער יהודה אר"י נקראת על שמו)

האזרים. והנה לפי זה על ידי קריאת שמע
 יוכל האדם לתקן כל הקומה שלו, רמ"ח אבריו
 ושס"ה גידיו.

עוד אמרו קדמונינו (עיין צזכ בארכובה צישמה
 משה פ' שמות צביאור מאמרם (שבת לא). צחותו
 שצא לשמאי ואמר גיירני על מנת שתלמדני כל התורה),
 שעל ידי לימוד התורה ולימוד הלכות המלות,
 נחשב לאדם כאילו קיים אותם צפועל. וכמו
 שאמרו חז"ל (מנחות קי). כל העוסק צתורה
 עולה כאילו הקריב עולה.

והנה שני השמחות של מלוא שאנו חוגגים
 עתה, הם מלוא הראשונה והאחרונה
 שצתורה. שמלות פרו ורצו הוא מלוא ראשונה
 שצתורה, ומלוא כתיבת ספר תורה הוא מלוא
 האחרונה שצתורה. ואלו המלות לאו ציד כל
 אדם לקיימם. כי לאו כל אדם זוכה לכתוב
 ספר תורה, וגם לא כל אדם זוכה למלוא זיוג
 הגון ולהוליד ממנה צנים, כי הכל צבר נרשם
 וגזר ארבעים יום קודם ילירת הוולד (סוטה
 ג). ואינו ציד האדם כלל. אלא שצכח לימוד
 התורה נחשבת לכל אדם כאילו קיימם צפועל
 ממש.

בכח לימוד התורה אפשר לקיים כל המצוות

בתיב (דברים לא, יט) ועתה כתבו לכם את
 השירה הזאת, ולמדו את בני
 ישראל שימדה כפיהם, ולהצין הקשר צין
 מלות כתיבת ספר תורה למלות לימוד התורה,
 יש לומר דהקצ"ה נתן לנו תרי"ג מלות, רמ"ח
 מלות עשה ושס"ה מלות לא תעשה, שהם נגד
 רמ"ח אבריו ושס"ה גידו, כדי להשלים ולתקן
 על ידם את כל אבריו וגידו. אולם לאו כל
 אדם זוכה לקיים כל התרי"ג מלות, כי הרי
 ישנם הרבה מלות שאינם נוהגים צזמן הזה,
 ויש מלות המיוחדות למלך ולכהן, ויש מלות
 התלויות צארץ ושייכים רק לצני א"י, על כן
 אמרו לנו קדמונינו עלות עובות איך להשלים
 את כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידו, עלה אחת
 מוצאת צהקדמת זקיננו הבע"ל לב שמחה
 זי"ע לסידורו, שחתנו מרן הרדה"ק מהר"ש
 מבע"ל זי"ע נהג לומר מיד אחר צרכת
 התורה שלש הפרשיות של קריאת שמע, וציאר
 טעמו לפי שאין האיברים והגידים מתיישצין
 על מקומם אלא על ידי קריאת שמע, שקריאת
 שמע וקצלת עול מלכות שמים, הוא תיקון לכל

למשנהו לקנות תורה, ואחר כך יושב צדיהמ"ד
 סעאלין שעות על גבי שעות ולומד תורה צעיון.
 יחא רעווא שזכות ההכנסת ספר תורה וכות
 השצע ברכות יעמוד לו עד עולם.

ובאן המקום להודות לכל בני וחתני המסורים
 העומדים לימיני בכל עת ובכל שעה,
 וצ"ה כולם מרציני תורה חשוצים ואילו פינו
 מלא שירה כים חין אנו מספיקים להודות.

ובמיוחד חתני היקר צעל השמחה (שמחה
 השצע ברכות), אשר עוד מיום הראשון
 אחר חתונתו השקיע עצמו בלימוד התורה
 ולומד יומם ולילה. גמרא ותוספות צעיון,
 שולחן ערוך יורה דעה, ועתה לומד חושן
 משפט. וצתי החשובה עומדת ללידו ומגדלת
 את צניה לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

החתן צ"ה הולך דרכי אציו ולומד תורה
 בהתמדה, וזכה לישא בת תלמיד חכם
 בת האדמו"ר מקאסאן פארשעי שליט"א, אשר
 פועל גדולות ונצרות בשכונתו לתורה ולקדושה,
 הייתי קרוב מאוד אלל אציו ודברנו הרבה על
 העעלעפאון, רואה אני לזכות להשתדך עם
 משפחה מפוארת כמותם.

יעזור השו"ת לנו ולכל המשתתפים שזכו לרווח
 רוב נחת דקדושה מכל לאלאיכם, ולגדלם
 כולם לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

וזהו כוונת הכתוב ועתה כתבו לכם את
 השירה הזאת שהוא מלות כתובת ספר
 תורה. ואם זכה האדם לקיים מלואו זו צפועל
 אז אשרי חלקו. אבל אם לא זכה, מכל מקום
 עדיין יש לו תקנה על ידי ולמדה את בני ישראל
 שימה צפיהם, שעל ידי לימוד התורה יחשב
 לו כאילו קיימה צפועל.

את צעל השמחה (המנים ספר תורה) הרה"ח
 ר' יהודה אריה לייב גאלדשטיין (שי'
 [ע"ה] מכיר אני עוד מימי נעוריו ותמיד היה
 לנו קשר טוב יחדיו, ר' יהודה לייב יש לו
 הרבה סייפתא דשמיא, ואספר אחד מהם,
 כששהה אללי צציתי לשבת, ובמולאי שבת בקש
 לחזור לציתו, ואני הפצתי בו שישאר עוד אללי
 לסעודת מלוא מלכה, וכך עשה. ואחר כך
 לפנות בוקר קבל התקף לב חזק (הארץ אעאקט)
 וקראנו לחברי מפעל הלה, והכניסוהו לצית
 חולים והולרך לעבור נחוח תיכף ומיד. ואחר
 כך כשהתחזק קצת מחוליו הלכתי אהו לעייל
 קצת, ובאמצע העיול פגשו אדם אחד ושאלו
 לשמו ולמשפחתו, ואז הליע לו שידוך לבתו,
 וצ"ה ילא השידוך לפועל למזל טוב, הרי מן
 השמים סצבו כל המאורע ככדי למלוא את
 האדם הלו שיליע לו השידוך.

הרה"ח ר' יהודה לייב (שי') [ע"ה] הוא תלמיד
 חכם אהב תורה, ורך משיעור אחד

קהל לב שמה

אל תסתכל

ניקודי עניי חוק סדן אדמו"ר זצוק"ל
מגישות סדן סדן אדמו"ר שליט"א

עישן ושמה בשמחת התורה

ברנשי נל וחודו שהחינו וקובנו ודנינו לימן הזה
מתבברים אנו להשמן מעלת כבודם יודנו שיהי'
לבו ולשמת בשמחה של מצוה בשמחת התורההבוסת
ספר התורהשבתב ע"י
חבר קהילתי מהפולי בית מדרשי
לומר נשח חוק אודנו מדנו רכבו
סדן יצחק בן סדן רכבו אלימלך ועוקלה
הרבוה העדיק מיה חיה סדן רכבו מנחם שלמה ע"ה

שהתקיים בעזה שיהי'

ביום ד' פרשת שלח

ב"ה סיון תשפ"ג לפ"ק • June 14th '23

מתיבת האותיות משעה 4:30

תהליכה תצא בשירה וחזרה בתופים ובמחולות

בשעה 6:30

מכות יודנו הרבני המופלג

מורה ראובן יוסף צימערמאן שיהי'

311 AVE F

להיכל בית מדרשינו 203 AVE F

לאחר התהליכה מנחה בשעה 8:00 בהיכל בית מדרשינו

ואח"כ נחוג סעודת לכבודה של תורה

ביחד סעודת שבע ברכות

לכבוד החתן המופלג בתו"ש

הרב יואל העניך שיהי' בן ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שיחיים בהשתתפות רבני ואדמו"רים ואנשי יודנו נספחלי בית מדרשינו איש ובינו

באולם הנדול

THE PALACE

נסילת יודנו 8:15 • מכות המיון 10:45

המתכנס לקבל פנינים מתוך שמחת התורה

הנהלת בית המדרשי • הנבאים

ישבר זאב ווייספעלד • יואל לאנדא